

فرازهایی از سیره عبادی امام حسن (ع)

۱۴ آذر ۱۳۹۴ ساعت ۱۸:۲۱

دارا بودن سیره عبادی منحصر به فرد، یکی از ویژگی‌های ممتاز ائمه اطهار (ع) محسوب می‌گردد، به نحوی که می‌توان با تاسی از آن بزرگواران و بهره‌گیری از سیره آنان به تعالی روحی و معنوی دست یافت.

امام حسن (ع) در زمان خود عابدترین و پارساترین مردم بود و در همه‌ی حالات زبانشان به ذکر خداوند گویا و هرگاه به حج می‌رفتند، پیاده و گاهی پا برهنه رفته و می‌فرمودند: من از خدایم شرم می‌کنم که برای ملاقات با او پیاده به درگاهش بروم. ایشان هرگاه به یاد مرگ و قبر و قیامت و گذشتن از صراط می‌افتادند آن چنان منقلب گردیده که صیحه زده و از حال می‌رفتند.

هنگامی که مشغول وضو گرفتن می‌شدند رنگشان زرد و در مورد علت آن بیان می‌داشتند: می‌دانید که می‌خواهم مهبای مناجات با چه کسی شوم؟ سزاوار است که بنده، هنگام مناجات با خداوند صاحب عرش و رب العزه چنین باشد.

امام مجتبی (ع) به هنگام نماز، بهترین لباس‌های خود را پوشیده و می‌فرمودند: خداوند زیباست و زیبایی‌ها را دوست دارد و ما را امر کرده است که به هنگام رفتن به مسجد زیننده‌ترین لباس‌هایمان را بپوشیم.

چون به طرف مسجد رهسپار می‌شدند و به در مسجد می‌رسیدند، سرشان را به طرف آسمان بلند کرده و می‌فرمودند: الهی ضیفک ببابک، یا محسن قد اتاک المسییء، فتجاوز عن قبیح ما عندی بجمیل ما عندک یا کریم؛ پروردگارا! مهمان تو به در خانه ات آمده، ای نیکوکار! گناهکاری اینک به محضرت بار یافته، پس به لطف و کرمت از زشتی‌ها و گناهانم چشم‌پوش، ای خدای کریم.

همچنین امام حسن مجتبی (ع) به هنگام قرائت قرآن، هرگاه به آیه‌ی «یا ایها الذین امنوا» می‌رسید می‌فرمودند: لبیک اللهم لبیک؛ فرمانبردارم پروردگارا، فرمانبردارم.

منابع:

۱- علامه مجلسی، بحارالانوار، ج ۴۳: ۳۳۱.

۲- حسینی قمی، کرامات و مقامات عرفانی امام حسن مجتبی (ع): ۳۶-۳۵.

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۳۲۱۵۹/ع-حسن-امام-عباد-سیره-فراز-هاپا>